

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

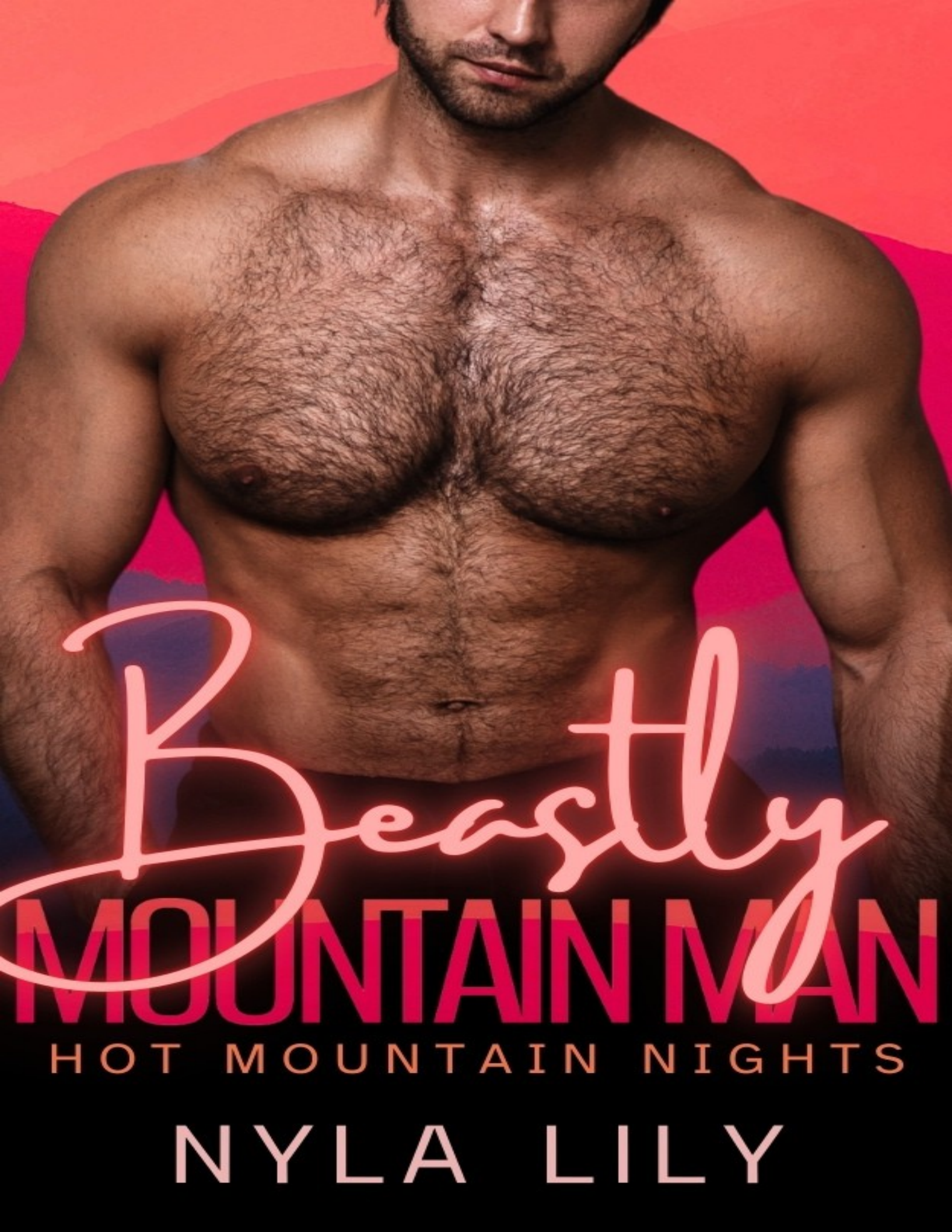
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Beastly MOUNTAIN MAN

HOT MOUNTAIN NIGHTS

NYLA LILY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Nyla Lily

Çirkin Dağ Adamı

Telif Hakkı © 2025 by Nyla Lily

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine göndermek veya izin almadan başka herhangi bir yolla dağıtmak.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Nyla Lily, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki hakkını savunmaktadır.

Birinci baskı

*Bu kitap Reedsy'de profesyonel olarak dizilmiştir
Daha fazlasını [reedsy .com](https://reedsy.com) adresinde bulabilirsiniz*

İçindekiler

1. Haziran

2. Ace

3. Haziran

4. Haziran

5. Ace

6. Haziran

7. Ace

Haziran

Bu dağa tırmanmanın en kötü yanı ne? Birbirinin aynısı ağaçlardan oluşan sonsuz deniz. Gözlerimi kısarak baktığımda farklılıkları görebiliyorum - bazıları çam iğneleriyle kaplı, diğerleri sivri yapraklarını sergiliyor- ama solan ışıktaki hepsi aynı bunaltıcı yeşilin içinde bulanıklaşıyor.

Bu yüzden kayboldum.

Her dönüş başka bir dolambaçlı patıkaya, başka bir gölgeli çalılığa çıkıyor. Bacaklarım yanıyor, ama yükseliyor muyum yoksa zalim bir yamaç şakasının etrafında mı dönüyorum anlayamıyorum bile. Fairland'in yürüyüşçülerle kaynıyor olması gerekiyordu, peki neredeler? Bu noktada, herkesi alırdım. Tecrübeli bir sırt çantalı gezgin, bilgisiz bir turist, hatta çok kısa şortlu kendini beğenmiş bir patika koşucusu.

Sadece... biri. Ağaçlar beni yutmadan önce. Bu hızla gidersem, yutulacakmışım gibi hissediyorum.

Elimin tersiyle alnımdaki teri siliyorum, nemli toprak kokusu doğadan gelen bir parfüm gibi tenime yapışıyor.

Oturup birkaç dakika dinlenmem gerekiyor. Elbette, bu bir saat içindeki üçüncü molam ama ayaklarım bu yürüyüş için yapılmamış ayakkabılarla şiddetle ağrıyor ve kalçalarım her adımda yanıyor.

Şort giymek, şimdi derin bir pişmanlık duyduğum bir dikkatsizlikti - kumaş yukarı kalkıyor ve iç baldırlarımdaki yama çiğ çiğ sürtünüyor. Bu garip, geniş bacaklı yürüyüşümle, görünmez bir akıntıda yol alan biri gibi absürt görünüyor olmalıyım.

Bir kez daha, bazı insanların doğa için uygun olmadığını kabul ediyorum. Listenin başına kendi adımı koyuyorum. Benim gibi şehirde doğmuş birinin bir anda hayatına veda edip kendini bu kadar farklı bir şeye atabileceğini düşündüğüm için deliyim.

Üzerinde adımın yazılı olduğu bir kütük bulup yere çöküyorum ve telefonumu çıkarıyorum, cihazı son kontrol ettiğimden bu yana herhangi bir fark olup olmadığını anlamak için nefesimi tutuyorum.

Yeni mesaj ya da arama yok. Sinyal eksikliği ile ilgili bir şey olabilir. Bu tırmanışa başladığımdan beri sinyali kaybettim. Bu gidişle cihaz herhangi bir servis ipucu aramaktan ölecek.

Uber'im kolay olması gereken bir yolculuğu yarıda bıraktığında beni dağa bırakacak kimseyi arayamadım. Sanırım herkes aracına bu tür bir aşınma ve yıpranma yüklemek istemiyor.

Şimdi bana bakın, hayatım boyunca ilk kez yürüyüş yaparak lanet olası bir dağın yamacında hayatta kalmak için son şansımı deniyorum.

İç çekerek aşağı bakıyorum ve küçük kasabanın manzarasını seyrediyorum. Çabalarım rağmen epey mesafe kat ettim. Normal bir gün olsaydı, kendimle gurur duyardım.

Telefonuma bir kez daha bakıp, son bağlantımı açıyorum. Taylor Bueller. Derin bir nefes alarak cihazı kulağıma götürüyorum ve çalmasını umuyorum. Onun yerine, tıpkı geçen seferki gibi, doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor.

"Merhaba, Bay Bueller. Yine June. Son sesli mesajımı aldınız mı bilmiyorum ama hala bugün gelmeyi umuyorum. Bana verdiğiniz fırsat için gerçekten minnettarım!" Olumlu konuşmaya çalışsam da sesim çatallaşıyor. "Umarım yakında görüşürüz, böylece bu iş teklifini sonuçlandırabiliriz."

Görüşmeyi sonlandırırken inliyorum ve yenilgiyle başımı öne eğiyorum.

Sonunda yeni bir başlangıç yapma şansım oldu, ayaklarımı sağlam bir yere basma ve orada kalma fırsatım oldu ve bakın ne oldu.

Hayal kırıklığıyla topuğumla kütüğü tekmeleyerek harita uygulamamı bir kez daha deniyorum ve dağ tanrılarına beni biraz rahat bırakmaları için sessizce yalvarıyorum.

En son girdiğim adresi bile yükleyemiyorum. Bu yüzden biriyle karşılaşsam, elimden geldiğince hatırlamaya çalışmam gerekiyor. Önceden ezberlemenin önemli olduğunu düşünmezdim.

Sanırım teknolojiye bu kadar bel bağladığım için başıma bunlar geliyor. Şimdi eskisinden daha da kaybolmuş hissediyorum.

Derin bir nefes alarak çantamdan bir içecek çalıyorum, kalçalarımı sıvazlıyorum ve tekrar ayağa kalkıyorum.

Artık mola yok. Bu altın fırsatı elimden kaçırmamak için birini bulmalıyım.

Güneşin sıcaklığına ve ayaklarımdaki ağrıya aldırmadan ilerliyorum. Solan patikayı takip ederken kalçalarım yanmaya devam ediyor. *Bu doğru mu?* Belki de gerçek yürüyüşçüler patikanın dışına çıkıyordur. Belki de tek kural *yukarıdır*.

Zaten kayboldum. Yoldan sapmanın ne zararı var? Belki biri beni görür ve dağ kurtarma ekiplerine kayıp bir kadın ihbarında bulunur. Böyle bir şey daha sık olmak zorunda.

Toprak patikayı geride bırakıp tamamen vahşi doğaya adım atıyorum. Orman zemini, her biri nemden kayganlaşmış yosun kaplı kütükler ve yıpranmış kayalardan oluşuyor. Adımlarım belirsizleşiyor ve şansım yaver giderse tek bir yanlış adımda bileğimi burkacağım.

Ama burada en azından hava daha serin. Güneş ışığı yaprakların arasından zayıf bir şekilde süzülüyor, artık acımasız bir parıltı değil, daha yumuşak bir şey. Dağınık. Neredeyse bağışlayıcı.

"Alo?" Birinin sesimi duyması umuduyla sesleniyorum, karşılığında ciyaklamalarıyla benimle alay eden birkaç kuştan başka bir şey alamıyorum. İç çekerek, daha yukarıyı tekrar deniyorum.

Üstümdeki kuşlar sanki yakınlarda bir tehdit varmış gibi aniden ağaçlardan dağılıyor. Ben olmam mümkün değil.

Bir anda, bu gezi için bazı ekipmanlar alırken markette kulak misafiri olduğum konuşmayı hatırladım. Güneş kremine bakarken, bir çiftin dağ hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum. Özellikle de üzerindeki canavarlardan.

Sadece ayılar ve kurtlar değil, bazıları korku hikayeleri için yaratılmış yaratıklara benziyor.

Bir insanı tek lokmada kolayca yiyebilecek, yedi ayak boyunda canavarlar. Titriyorum, adımlarım yavaşlıyor.

Şimdi bunu düşünmeye başlamanın zamanı değil.

Bu dağ, herhangi bir yürüyüşçünün kaybolması için çok popüler. Şu anki halimle buradaki en az lezzetli görünen şeyim. Hiçbir yaratık bu kadar tuzlu bir atıştırılabilir değildi.

Gözlerimdeki teri kırptırdıktan sonra telefonumu tekrar deniyorum.

Sinyal yok. Pili kesinlikle daha uzun süre tuttuğumda tükeniyor üzerinde.

Sinirli bir hırıltı çıkararak parmaklarımı saçlarıma gömüyorum. Nerede bu Herkes mi? Neden hiç kabine rastlamadım?

Tedirginliğim çaresizliğimi yutarken spor ayakkabılarımın altındaki dallar kırılıyor.

Sorunumun çözümü basit. Tüm yolu geri gidebilir, yerlilerden birinden yardım isteyebilir ve gitmem gereken yere ulaşabilirim. Tabii Taylor benim yerime geçecek birini aramaya başlamadıysa, çünkü zaten biraz geç kaldım.

Biraz fazla oldu. Birkaç saat önce orada olmalıydım. Ama ne yapabilirim ki? Şansım hiçbir zaman çok iyi olmadı ve şu anda direksiyonun kontrolünü kadere bırakmaya hazır olduğum bir noktadayım, çünkü kendimle ne yapacağımdan emin değilim.

Uzaktan gelen bir çıtırtı sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve başımı o kadar hızlı yana çekiyorum ki başım dönüyor.

Bu noktada çoğunlukla bir hayvan görmeyi beklerken, uzun bir figür gördüğümde şaşıyorum. Bir hayvan değil, bir *insan*! Öyle olmalı. Üç yüz metre uzakta olsalar bile, bundan eminim.

İçimi bir rahatlama duygusu kaplıyor ve onlara doğru ilerlerken ayağım çimlere sürtünüyor. "Hey oradaki!"

Figür beni duyamıyor olmalı çünkü hareket etmeye devam ediyor. Ne yazık ki hızlı.

Onları kaybetmeyeceğim. Asla.

Bu kadar yürüyüş yaptıktan sonra koşacak halim yok. Bu beni denemekten alıkoymuyor. Adrenalin sayesinde, umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir itici güç elde ediyorum.

İleri doğru koşarken çantam sırtıma çarpıyor. Nefes nefese, tekrar bağıriyorum, umutsuz görünmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Boşluk kapanıyor.

Sonunda dönüyorlar ve bir anlığına gözlerimiz kilitleniyor - tam ayağım takılmadan önce. Bir homurtu, yerçekiminin acelesi ve ardından spor ayakkabım yeşilliklere doğru kayarken sert toprak ve yüz üstü düşüyorum. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

Ama beni sarsan düşüş değil.

Kurtarıcım olmasını umduğum kişinin yüzü. Dallar kırılıyor, şimdi daha yakın. Başımı kaldırıyorum ve donup kalıyorum.

Üzerime doğru gelen adam yağsız kaslara ve tere sahip, gömleksiz ve güneşte yanmış. Kot pantolonu dizlerinden yırtılmış, kir içinde, sarkıyor

Alçaktan. Bakışlarım onun yerine göğsüne kilitleniyor. Keskin kalçalar, oyulmuş karın kasları, aşağıya doğru inen siyah saç izleri-

Bir anda ağzım kurudu. Vücudum toprakta yayılmış olmamı, kaslarımın jöle gibi olmasını umursamıyor. Sadece sıcaklığı biliyor.

Güneşi engelliyor, burun delikleri parlıyor ve gözleri sadece karanlık değil. *Simsiyahlar*, gözbebekleri irisleri bütünüyle yutuyor. Alnının karşısında, alnında boşluklar bırakan üç soluk beyaz yara izi var.

Yavaş, kasıtlı bir nefes verme. Sonra dudakları geri çekilir.

Dişler.

Sadece keskin köpek dişleri değil. *Sivri dişler*. Bir insan için çok uzun, çok sivri.

Belki de birkaç mil geride suyum bittiği için sayıklıyorumdur, kim bilir? Tek yapabildiğim, yerlilerin bahsettiği kişinin bu adam olup olmadığını merak etmek. Bu adam şimdiye kadar gördüğüm canavara en yakın şey.

Peki şimdi bana nasıl bakıyor? Beni tamamen yutmak istiyor gibi görünüyor.

Dizlerimin üzerinde yalpalayarak kendimi yukarı itiyorum. Dilim kuru dudagımın üzerinde geziniyor, kir ve adrenalinin tadını alıyor.

"Bana yardım edebilir misiniz?" Kelimeler ağzımdan çok yumuşak, çok nefessiz çıkıyor. "Kayboldum."

Sadece kaybolmadım, çözülüyorum da.

Bakışları üzerimde geziniyor, gömleğimin terli ve nemli tenime yapıştığı yerde oyalanıyor. Her içgüdüm tehlike çılgınlıkları atıyor ama bedenim daha sıcak, daha derin bir şeyle uğulduyor. Korku ve açlık, ben onları birbirinden ayıramayana kadar birbirine karışıyor.

Gölgesi beni bütünüyle yutarken, vahşi doğayı farklı türde bir canavarla takas edip etmediğimi merak ediyorum.

Ace

Öğleden sonra yavaş bir yenilgi olmuştu. Boş tuzaklar, çalınan yemler, sadece takılmış kafesler ve sessizlik. Kulübeye doğru tepinerek geri döndüğümde ruh halim zaten kötüydü.

Sonra ortaya çıktı.

Kızarmış yanaklarına yapışmış bir tutam kızıl saç, çilli teninde süzülen ter. Gözleri bu ormanı boğan çamlar gibi yeşil, geniş, kırpışmayan. Beni içine çekerken yere yayılmıştı. Tuzağa yakalanmış, sonunu bekleyen bir tavşan gibi.

Yakın zamanda yaşadığım bir anıyı hatırlayınca midem sıkışıyor ama yiyebileceğim yemeklere duyduğum açlıktan değil.

Şimdi ona bakın, toprakta diz çökmüş, dudaklarını ayırmış, vücudumdaki tüm kanın güneye doğru kükremesine neden olan geniş gözlü bir bakışla.

Aletim sertleşiyor, fermuarı yırtmak istercesine kot pantolonumu zorluyor. Tek yapması gereken bakışlarını indirmek, o zaman görecektim. O göremeden ben hareket ediyorum.

Tek kelime etmeden çantasını omuzlarından çekiyorum. Parmağımı küçük halkaya geçiriyorum, bana bu kadar kolay izin vermesi neredeyse komik. Tahmin etmem gerekirse, hazırlıksız yakalandığı içindir. Yeterince hızlı tepki veremeyecek kadar şaşırılmış.

Dengesiz bir şekilde yükselirken, elim onu sabitlemek için kolunu buluyor. Güneş ışığı etrafında dönen tozu yakalıyor; soluk teni toprakla yaldızlanmış, saç telleri nemli boynuna yapışmış. Ağırlığını kaydırduğunda, bakışlarım

içgüdüsel olarak aşağıya doğru titriyor, kalçalarının arasındaki gölgeli sıcaklığı yakalıyor.

Bir dakikalığına, bakmanın ne kadar kaba bir davranış olduğunu unutuyorum. Üzerimdeki bu çekim, keskin tırnakların derine inmesi gibi, gözlerimi ona dokunmak istediğim yerde tutuyor.

Çok fazla oyalanmadan gözlerimi yukarı doğru zorluyorum, ama görüntü benimle kalıyor.

Onu çıra kaldırır gibi zahmetsizce yukarı kaldırdığımda nemli havada nefesi keskinleşiyor. İtiraz edemeden omzumun üzerinden sarkıyor, kıvranırken kalçası kulağımı sıyrıyor.

"Hey! Yürüyebilirim-" Sesi yarı öfke, yarı panikle çatlıyor. Parmakları, kemer halkalarına cankurtaran halatıymış gibi takılarak beni yakalamaya çalışıyor. Avuçlarının sıcaklığı kotumu yakıyor. "Sana nereye gideceğini bile söylemedim!"

Önemli değil. Tam olarak nereye ait olduğunu biliyorum.

Kulübemde, yatağında, dilim tenindeyken, içimi parçalayan bu açlık sonunda galip geldiğinde.

Çılgına dönen bir tek ben değilim. Tek yapmam gereken nefes almak ve kokusunu alabiliyorum. Onun uyarılmasını.

Botlarım daha hızlı gıcırıyor, nabzım hızlanıyor.

Bu kadın benim. Buna çoktan karar verdim. Bu gece benim yemeğim olacak.

Dönüş yolunun yarısında kıvranması yavaşlıyor ve kısa süre sonra tamamen bırakıyor. Bir çuval gibi, iç çekiyor.

"Herkes nerede? Neden tek bir kişinin bile yanından geçmedik?" Hâlâ tedirgin. Nefesi kuyruk sokumumu gıdıklıyor.

"Tehlikeli. Çok fazla vahşi yaşam var," diye açıkladım ve vücudunun sesime nasıl tepki verdiğini hissettim. Sanki omurgasında bir ürperti dolaşıyormuş gibi titredi. "Yerel halk dağın bu kısmından uzak duruyor."

"Konuşabilirsin. Beni nereye götürüyorsun?" Aynen böyle, tekrar sarsılıyor, cevaplar istiyor.

Ayağı ereksiyonuma biraz fazla yaklaştığında homurdanıyorum ve avucumu kışına vurmadan önce kalçalarını sıkıca kavıyorum. "*Sakin* ol."

Dinlemesi için gereken tek şey bu. Yürüyüşün diğer yarısını sessiz ve huzurlu kılan da bu. Dudaklarından çıkan çığlık ve nefes sonuncusudur.

Kulübeme vardığımızda, onu doğruca ön kapıya götürdüm.
Çantasını verandaya bırakıp onu içeri taşıdım.

Onu nereye götürdüğümü zaten biliyor, ben dönerken inliyor. Yatak odama doğru ilerlerken, onu yatağın üzerine bıraktığımda ilk çıkardığı ses rahatlama oluyor. Yüzü kızarmış ve gözleri sersemlemişti. Tahmin etmem gerekirse, bütün kan kafasına hücum etmiş olmalı.

Uzun süre başı dönmez.

Dizlerim döşeme tahtalarına duvarları sarsacak kadar sert vurdu.

Keskin ve ürkmüş bir nefes alır. Şimdi gözleri fal taşı gibi açıldı.

Şu anda. Tam olarak onu istediğim yerde.

Tavşanımı böyle mükemmel görüyorum, uzuvları çarşaflarımın üzerinde yayılmış, yakında kumaşa kalıcı olarak damgalanacak. Yakında kokusu bu ipliklere sinecek ve her nefes alışımında beni onunla dolduracak.

Ellerim dizlerini buluyor, kasıtlı bir baskıyla onu yayıyor. Açlık içimde kükrüyor, yaşayan bir şey. Zonklıyor, ısrarcı, aç.

Kızarmış tenine yapışan kir umurunda değil, bunu memnuniyetle karşılıyorum. Kalçalarının arasındaki tuzlu tang ile karışan vahşi doğa kokusu, benim yerimde bir adamın olabileceği en iyi yerde olduğumu hissettiriyor.

Nefesi itiraz eder gibi kesiliyor ama ağzım çoktan hareket etmeye başlamıştı. Dizine bir öpücük kondurdum. İç uyluğu boyunca yavaşça yalıyor, teninin tuzunun tadını çıkarıyorum.

"Yapamazsın-" Dilim şortunun paçasının hemen altındaki deriyle buluştuğunda sözleri ürpertili bir iç çekişe dönüşüyor ve bilinçsizce kalçalarını kaldırıyor. "Ben senin adını bile bilmiyorum ve sen-"

Şortunun düğmesine uzanıyorum, çekerek açıyorum.

Haklı. O bile bilmiyorsa, o tatlı melodik sesin adımı inlediğini nasıl duyabilirim?

En son ne zaman kendimi tanıtmak zorunda kaldığımı hatırlamıyorum. Toplumdan uzakta geçirdiğim zamana rağmen bunun doğru yol olmadığını biliyorum.

Ama kokusu beni deli ediyor. Ter ve bal gibi kokuyor, salyalarım akıyor.

"Ace." Adımı haykırarak şortunun fermuarını indiriyorum ve beyaz pamuğu görüyorum. "Tadına bakmak istiyorum. Bırak gireyim, tavşan."

Nefesi kesiliyor. Parmakları saçlarımı kavırıyor, tutuyor ama yönlendirmiyor. Beni itmiyor, yaklaştırmıyor. Sadece tutunuyor, sanki bir uçuşumun kenarında sallanıyormuş gibi.

Tamam. Onun yerine ben karar veririm.

Başparmağım şortunun dikişini buluyor ve yavaşça kabarıklığına bastırıyor. Kumaşın içinden bile kaygan. Kıvrımlarını izleyip en sıcak olduğu yerde daireler çizerken içinden bir ürperti geçiyor.

Sonunda, kırılma noktasına ulaştığında, başını sallar.

Geri çekilerek parmaklarımı şortunun içine sokuyor, üzerindeki her şeyi çekip çıkarıyorum. Beni yemeğimden alıkoyan her şeyden kurtulduğunda, amının görüntüsü etrafımı bulanık görmeme neden oluyor.

Pembe ve parlak, kıvrımları şişmiş, bir davet gibi ayrılmış. Daha başımı eğmeden kokusu -misk gibi ve tatlı- burnuma geliyor. Başparmaklarım uyluklarının iç kısmına girerek onu daha da genişlemeye zorluyor. *Benimkini.*

Klitorisi bakışlarımın altında titriyor, dilime yalvarıyor.

"Bekle." Elleri omuzlarıma gidiyor, zayıfça itiyor. "Terliyorum -tüm o yürüyüşler- belki de yapmalıyım-"

Göğsümden bir hırıltı kopuyor. "Hayır." Nefesim ıslaklığının üzerinde gezinerek onu sarsıyor. "Seni böyle istiyorum."

Ona itiraz edecek zaman vermiyorum. Dilim sıcak bir şerit halinde dikişlerini yalıyor ve tadı damağımı patlatıyor.

Nefes nefese kalıyor, kalçaları kıpırdıyor ama bir elimi karnına koyarak onu sıkıştırıyorum.

"Ace-!" Parmakları saçlarımı acıtacak kadar sert bir şekilde çekiyor. Bu, dilimin onun en tatlı olduğu yeri, sıcaklığının kaynağını araştırmasını engellemeye yetmiyor. "Oh, lütfen-"

Dilimi daha derine, daha derine sürüklüyorum; ta ki vücudu daha önce hiç dokunulmamış gibi kasılana dek. Kadife duvarlar etrafımda kenetleniyor, dilimin her hareketiyle çırpınıyor. Hay sikeyim. O kadar sıkı ki burada, bacaklarının arasına gömülüp ölebilirim ve buna cennet diyebilirim.

"Benim."

Geri çekildim, çenem ıslandı ve ağzımı başparmağımla değiştirdim. Acımasızca bir hamle ve parmaklarımın ucuna kadar içine girdim. Nefesi kırık parçalardan başka bir şey değildi.

"Şu andan itibaren, bu benim."

Paylaşmak yok. Merhamet yok. Eğer başka bir erkek ona bakarsa... Derim ürperiyor, kaslarım buna cüret edeni mahvetme ihtiyacıyla kıvrılıyor.

Dilimi klitorisine doğru düzleştiriyorum, dudaklarımın arasındaki çıkıntıyı emiyorum ve dilimi döndürüyorum, başparmağımla işaret parmağımla değiştirirken onun dikkatini dağıtıyorum.

Sıkı. O kadar sıkı ki, amcığı açlıktan ölüyormuş gibi parmağının etrafında kenetleniyor. Bir saniye daha eklediğimde, nefesi bir iniltiye dönüşüyor. Üçüncüsü m ?  mkansız. O bakire yüzük henüz işe yaramıyor.

Tavşanıma hiç dokunulmadı. Onun sıcaklığına doğru hırlıyorum, sikim fermuarımı zorluyor. Precum kotu ıslatıyor, acı acımasız. * htiya  daha da kötü.*

Yatağa s rt n yorum, sürtünme arzuladığım şeyin soluk bir ikamesi: Bacaklarını daha geniş zorluyor. Tırnaklarını sırtıma geçirmesi. O kırılğan bariyer, ben onun ıslak sıcaklığına dalarken tek bir sert hamleyle içine gömülürken yol veriyor.

Parmaklarım kıvrılıp ona çığlık attıracak noktayı ararken kıvrımlarından bir inilti yükseliyor -yarısı onun, yarısı benim-.

G noktasını bulduğumda, yatağıma doğru eğiliyor, onu suskun bırakacak kadar sert boşalmasını sağladığımda kalçaları kulağıma kenetleniyor.

Sessiz bir çığlık, dudakları ayrılmış, sırtı çekilmiş bir yay gibi kavisli. Salgısı ağzıma doluyor, sıcak ve kaygan, ve ona karşı inliyorum, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu içiyorum. Bir damlasını bile ka ırmıyorum, ka ırmayacağım. Tadı böyleyken olmaz.

Sonunda geri çektiğimde göğsü kabarıyor, gözleri donuklaşıyor.

Yıkılmıştı. Ona bakarken dudaklarıma gelen sırtmaya engel olamıyorum.

Onu tatmin edebileceğimi gösterdim. şimdi, ona bakabileceğimi g stermeliyim.

Tavşanım gitmesi gerekmediğini anladığında, günlerimizin geri kalanında onu burada tutacağım.

Haziran

Tamam, öğleden sonramı bir yabancıнын kulübesinde geçirmeyi planlamamıştım. Yüzünün kalçalarımın arasına sıkışmasını da hayal etmemiştim.

Carpe diem.

Şimdi bana bakın, önümde dumanı tüten sıcak bir kase güveçle onun masasında oturuyorum. Yanımda, tanıdığım en seksi adam, beni bir yemekmişim gibi izliyor; masaya yayılmış fiyonklar, beni yerimde sabitleyecek kadar ağır bakışlar.

Saçlarım duştan yeni çıkmış ve giyecek hiçbir şeyim olmadığını söylediğimde büyük bir nezaketle bana bir pazen gömlek ödünç verdi. *Sadece* bir pazen gömlek. Şimdi iç çamaşırlarımı yeniden giyiyorum, çünkü amımı çıplak bırakmamın imkanı yok.

Üzerimde kıyafetler *varken* beni bu kadar kolay yiyip bitiremezdi.

Bir saat içinde kıyafetlerimi geri alacağım. Şu anda onları yıkıyor. Temizlendikten sonra, umarım onun yardımıyla yoluma devam edeceğim.

Bir ısırık almak için acele etmediğimde *Ace* homurdanıyor, yahninin içindeki eti itmeyi tercih ediyor. Ona bir şey yaptığını düşündüğümünden değil, sadece midem artık boş değil. Karıncalanmalar, kelebekler ve diğer her şey var.

"Kullanabileceğim bir telefonunuz var mı? Ne bileyim, sabit hat falan?" Kalın kalın yutkunarak bakışlarının altında kıpırdanıyorum. "Bugün biriyle buluşmam gerekiyordu ve şimdiden geç kaldım."

Kaşları alçalırken ayak parmaklarım parke zemine sürtünüyor.

"Ben buralardan değilim, eğer anlayamıyorsan." Gülmeye zorluyorum, kelimeler dudaklarımdan dökülmeye devam ediyor. Kelebekler kanatlarını daha hızlı çırpıyor. "Rahatsız etmek istememiştim. Kısa sürede saçlarından kurtulacağım."

Sonunda nefes alıyor, ifadesi taş gibi. "Sabit hat yok. İhtiyacım yok."

Herkesin zaman zaman iletişime ihtiyacı olur. Bu adam zaman geçirmek için ne yapıyor? Arkadaşları olmalı. Buralarda kimse yaşamıyor dese bile, komşuları olmalı.

Belki de beni bu yüzden buraya getirdi. Yalnız olabilir.

Yalnız insanlar kendilerini doğru dürüst tanıtmadan seni yemezler, June.

Sonunda yahniden bir ısırik alıyorum, lezzeti dilimde patlıyor. Kullandığı etin av eti olduğundan eminim. Sebzeler çok yumuşak ve çiğnenebilir, et suyu ise mükemmel.

Ben durduramadan bir inilti ağzımdan kaçıyor.

Masanın karşısında, sert ifadesi kırılıyor. Sadece hafifçe. Dudaklarında belli belirsiz bir kıvrım, orada ve kayboldu - ama bu yeterli.

İyi görünüyor.

Sanırım tüm bu yürüyüşler enerjimi düşürdü. Buraya gelmek ve ona da bir parça vermek için çok fazla enerji harcadıktan sonra, yenilenmenin tek bir yolu var.

Şu an için yapabileceğim çok az şey olduğunu bilerek, bir bardak taze su içmeden önce kasemin tadını çıkarıyorum. Bitirdiğimde arkama yaslanıyorum ve hayatım boyunca hiç olmadığım kadar tok hissediyorum.

En son ne zaman bu kadar iyi pişmiş bir yemek yediğimi hatırlamıyorum.

Ace bana sadece uzun süre bakıyor, merakı o kadar artıyor ki sessizliği bozan o oluyor.

"Nereden geldin sen?"

Soruş şekline bakılırsa, sanki birdenbire ortaya çıktığımı sanıyor. Ne yazık ki durum böyle değil. Aksine, gerekçelerimin arkasında biraz ağırlık var.

Arkama yaslanıyorum, dizlerimi göğsüme çekebilmek için yer değiştiriyorum. Bu tişört çok geniş, çalışmak için bolca yerim var.

"Çok uzakta değil sanırım. Birkaç şehir ötede." Bir omzumu silkerek dizim yüzünden şişkinleşen gömüğümün düğmesiyle oynuyorum. "Buradan çok daha gürültülü bir yer. Tam tersi gibi."

Cevabımdan tatmin olmamış bir şekilde bakmaya devam ediyor. Bütün bilmek istediği ne? Kaçtığım yerin tam olarak neresi olduğu

neden burada olduğumun önemi. Belki de bilmek istediği şey budur?

"Ailemin evinden geliyorum. Birkaç gün öncesine kadar onlarla kalıyordum. Uzun bir otobüs yolculuğu ve kısa süren bir Uber yolculuğundan sonra işte buradayım." Koltukta kıpırdanarak bakışlarımı indiriyorum.

Yaklaştıkça sandalyesinin yere sürtünme sesi kulaklarımı dolduruyor. Aramızda mesafe olmasına dayanamıyormuş gibi, bana uzandığı anda beni istediği gibi kaldırmayı planladığını anlıyorum.

Bunun yerine beni kucağına sürüklediğinde tahminim doğru çıktı. Kolları vücudumu sararken çok güçlü hissediyorum ve göğsü başka hiçbir şeye benzemeyen bir sıcaklık yayıyor.

Bu sıcaklığa o kadar alışkın değilim ki, gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyorum.

Burnunu boynumun kıvrımına gömüyor ve derin derin nefes alıyor. Bir sonraki kıkırdamamı engelleyemeyeceğim kadar gıdıklanıyor.

O bu kadar abartılı davranırken geride bıraktığım geçmişimin ağırlığını düşünmek zor.

Bu adam. Düpedüz deli. Belki de yanında biri olmasına alışık değildir ve kadınların yanında nasıl normal davranacağını bilmiyordur.

Evet, bu olmalı.

"Nereye gidiyordun?" Bir sonraki iç çekişi boğazımı gıdıklıyor.

Beni asıl yolumdan kaçırdıktan sonra, şimdi de bilmek mi istiyor? Bu beni ondan daha çok güldürüyor, tüylerimi diken diken ediyor. "Huzurlu bir hayat yaşama fırsatı sunan bir işle karşılaştım. Bir tür sekreterlik işi sanırım. Tüm ince ayrıntıları bilmiyorum ama mevcut yaşam koşullarımdan kurtulmak için ihtiyacım olan şey buydu. Biraz acele etmiş olsam da, dışarı çıkmam gerekiyordu..." Son kısmı mırıldanarak, çok fazla ayrıntı vermekten kendimi alıkoyuyorum.

Ace'in ince ayrıntıları bilmesine gerek yok, ben de aileme yaptığım kaba vedayı yeniden gündeme getirmek istemiyorum.

Başımı kaldırıp ona baktığımda bakışlarının ağırlığını hissediyorum. Kaşları birbirine kenetlenmiş, gözleri benimkilere yapışmış.

Elimi kaldırarak parmaklarımı alnını kaplayan yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum.

Uzun zaman önce iyileşmişler, derisini çentikleleyen üç beyaz çizgi.

Parmaklarıma karşı sarsılırken bu onun için hafif bir dikkat dağıtıcı. Benden beklediği gibi yüzümü inceliyor... Bilmiyorum bile, yapacağımı düşündüğü şeyi yapmadığımda sakinleşiyor. Yüzünü okşamama izin vererek tenime karşı mırıldanıyor.

"Neden tehlikeli bir yerde kalıyorsun?"

Homurdanıyor, ağzı tenimde geziniyor. "Burası tehlikeli değil, sadece çevresi tehlikeli. Nereye gidip nereye gitmeyeceğimi biliyorum. Bu kulübe güvenli."

Bunu ikna ederek söylüyor, kafamı karıştırıyor. Burası onun evi; ona inanıp inanmamam önemli olmamalı.

"Sonra ne oldu?" Başparmağımı elmacık kemiğine götürdüğümde ona dokunmaktan hoşlandığımı fark ediyorum. Belki biraz fazla.

"Gençken gitmemem gerektiğini bildiğim bir yere gittim. Bir ayıyla karşılaştım, sonuç bu oldu. Dersimi aldım ve hepsi bu kadar."

Bana verdiği tek şey de bu. Kendisi hakkında konuşmaktan hoşlanmadığı gibi, benim hakkımda daha fazla bilgi almak için kaşınmaya başlıyor.

Yemeyi en sevdiğim şeyler. Hobilerim. Kim olduğumun resmini bir araya getirmek için toplayabileceği her küçük parça.

Kim olduğumu öğrenmeyi bu kadar önemseyen biriyle hiç tanışmamıştım. Taze bir nefes gibi.

Günlerimin geri kalanında burada, onun kucağında kalmak istememe neden oluyor. Yine de bu dağa onun için gelmedim.

Canavar gibi bir dağ yüzünden geleceğimi değiştiremem.

Adamım.

Eğer aniden gözünün önünde beliren bu ışıltılı nesneye olan ilgisini kaybederse

hayat, o zaman bana ne olacak?

Buraya aklımdaki fikirlerle geldim ve kendimi sallamama izin veremem. Şimdi.

Haziran

Kendimi ondan ayırmak için tahmin ettiğimden daha fazla güç harcıyorum. Soğuk hava onun sıcaklığının yerini aldığı anda bedenim isyan ediyor; tüylerim diken diken oluyor, bacaklarım beni nasıl tutacaklarını unutmuş gibi titriyor. Ve işte orada, kolunu çoktan uzatmış, parmakları beni geri çekme dürtüsüyle savaşıyormuş gibi seğiriyor.

Ona izin vermek istiyorum.

Tekrar kucağına gömülmek, ellerinin daha önce izledikleri yolları takip etmesine izin vermek, ilgisinin sıcaklığında kendimi yeniden kaybetmek istiyorum. İşte bu kadar uzaktayım.

Bir yerlerde, bu kadar kolay teslim olmamam gerektiğini fısıldayan bir his var - bakışları içimi ateş gibi yaksa bile, beni gördüğünü hissettiren ilk kişiye değil.

Serbest kaldığımda, ön kapıya doğru ilerliyorum.

Taylor'a ulaşmalıyım. İşin masadan kalkıp kalkmadığını bana söyleyebilirse, bu adamın hayaline geri dönebilir ve kaderin bana ne olacağına karar vermesine izin verebilirim.

Hâlâ bana bir şans vermek istiyorsa, yine de denemeliyim. Yapılacak en akıllıca şey bu. Vücudum kalmam için yalvarsa bile, bu sefer beynimi takip etmeliyim.

Sandalyesinin sürtünmesi, kendi başıma hareket etmemi istemediğini gösteriyor.

Masadan kalktığımda Ace arkamdan geliyor. Yapacak daha iyi bir şeyi yokmuş gibi, ön kapıyı açarken gölgem gibi davranıyor.

Çantamı alıp telefonumu çıkarıyorum. Hâlâ çekip çekmediğini kontrol ederken dudaklarımdan bir iç çekiş çıkıyor. İçeri girmek için döndüğümde hala orada, yolu kapatıyor. O bir dev, tuğla duvar büyüklüğünde bir canavar.

Kaşlarını çatmış telefonuma bakıyor.

"Ona ulaşamazsam hayatımın fırsatını kaybedeceğim," diye açıklıyorum. "Kalacak bir yere ihtiyacım var ve bana bir oda teklif ediyor ve-"

Durumumu açıklamak için yeterli zamanım yok.

Ace aşağı inmeden önce bir eliyle çenemi kavırıyor.

Temas etmeden hemen önce, nefesi ayrılmış dudaklarımı gıdıklıyor.

"Burada kalabilirsin. Benimle kal." Kelimeler onu bir talep gibi sertçe terk ediyor.

Ben daha gözümü kırpamadan, ağzımız birbirine yapışmadan önce aramızda kalan boşluğu yok ediyor, dili ağzıma giriyor. Tam o sırada telefonum parmaklarımdan arasından kayıp verandaya çarpıyor.

İlk orgazm, onun. Şimdi, ilk öpücük, çalıntı.

"Benim." Tek bir kelime dişlerimde titreşiyor, sahiplenme yayıyor.

Bunu daha önce de birkaç kez söylemişti ama sanırım ne kadar ciddi olduğunu anlayamayacak kadar dikkatim dağılmıştı.

Düşünemiyorum. Dişleri dudağıma battığında değil, beni nefessiz bırakacak kadar keskin, dili benim tadıma açmış gibi derinlere itiyor. Ağzının her sürükleyişi sarhoş edici, dilinin her vuruşunda sarhoş olmamam bir mucize.

Kalçalarım boşluğa karşı sarsılıyor, boş hava benimle alay ediyor. İç çamaşırlarımı çıkarmış olsaydım, berbat bir halde olurdu, kalçalarımı kaplayan kaygan sıcaklık, sadece ağzıyla beni ne kadar harap ettiğinin kanıtı.

Onun istediğini yapmasına izin vermeye devam edersem, çok daha değerli bir şeyi kaybedeceğim.

Elimi göğsüne koyup itiyorum. Nefes nefese, yeniden ortaya çıkmaya çalışan sıcaklığı bastırıyorum.

"Ace. Önüne çıkan her kadına dokunamazsın." Başımı sallıyorum, dilimi şişmiş dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Acı devam ediyor, tatlı bir hatırlatma.

"Herhangi bir kadın değil." Sesi kaba bir hırıltı, içimi titretecek kadar alçak. Sıvı ısı bağırsaklarımda aşağıya doğru kıvrılıyor ve hain bedenim o başımı geriye yatırırken geri çekilmeyi reddediyor. O karanlık gözler

içime, acımasızca. Eğiliyor, nefesi ağzıma alaycı bir okşayışla değişiyor. "Sadece sen."

Kelimeler içimde bir şeyleri çözüyor. Neden ben? Ben her zaman arka plandaki gürültü, kalabalığın içindeki başka bir gölge oldum. Asla bir spot ışığı altında sabitlenmedim. Sadece varlığıyla bir adamın sesini vahşileştiren kişi hiç olmadım.

Ama Ace-Ace bana her şeymişim gibi bakıyor.

"June," diye fısıldıyorum, zar zor duyuluyor. "Daha adımları bile bilmeden beni öptün."

Göğsünden bir onay sesi yükseliyor. "Burada kal, June."

Onu yanlış duyuyor olmalıyım. Bir yabancıyı evine davet etmezdi, kalıcı olarak değil. Deli olması gerekir.

Asıl planımı berbat ettiysem, yedek bir planım yok. Ailemin evinden taşındıktan sonra onlara bir daha geri dönmeyeceğime söz verdim. Gittiğimi gördüklerinde çok mutlu oldular.

Gidecek hiçbir yerim yok. Bu dağın benim mutlu sonum olması gerekiyordu.

Ama bu adam kalmamı istiyor. Nedeni ne olursa olsun, emin değilim. Haftalar süren planlamadan sonra, beklenmedik bir komplikasyon.

"Neden?" Bakışlarıyla karşılaşınca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. O kadar yüksek sesle çarpıyor ki duymadığına şaşıyorum, titrek bir nefes veriyorum.

"Sen." Sesi kaba, alçak, derinin üzerinde sürüklenen çakıl taşları gibi. "Sana bir baktım ve anladım." Çenesinde bir kas esniyor. "Kadere inanmam ama buna inanırım. İstemeye."

Elleri yüzümden ayrılıyor ve beni evine götürdüğünden beri ilk kez kısıtlandığını gösteriyor.

"Eğer gitmene izin verirsem..." Kaşları çatıldı. "Bana böyle hissettirecek başka bir insanla karşılaşmayacağımı biliyorum."

Ace elimi tutuyor ve avuç içimi göğsüne bastırıyor. Sanki sözlerini kanıtlamam gerekiyormuş gibi, hissedebiliyorum. Kalbi güm güm atıyor, nabızı hızla atıyor.

Ben deliyim. İşte bu.

Bu adam beni elinde tutmak istiyor ve ben de ona izin vermek istiyorum.

Parmakları elimi sıkıca sarıyor, elimi ağzına götürmeden önce değerli bir şeymiş gibi kucaklıyor. Dudakları parmak eklemlerime değişiyor, sadece bir kez; yumuşak, kasıtlı. İçimden bir ürperti geçiyor, dizlerim bükülmekle tehdit ediyor.

"Seni nasıl ikna edebilirim?" Sesi sert, çıplak. "Hiç yakınımda birini istemedim. Onlar yokken hiç *acı çekmedim*." Başparmağı bileğimin iç kısmında, kendi çılgın nabzımın üzerinde geziniyor. "Ama sen? Senden uzak olmak acıtıyor."

Daha önce hiç kimse bana olan hislerini itiraf etmemiştir. Bu şekilde değil. Sözlerinin arkasında hiç tereddüt yok, hile yok.

O da benim kadar deli.

"June." Adım onun ağzında bir silah gibi; alçak, kadife, ölümcül. Beni parçalayan tek bir hece. "Kal."

Bana gerçek olamayacak kadar iyi görünen bir iş teklif eden bir yabancıya güvenerek kendimi zaten bilinmezliğin kasırgasına attım. Kendimi bu adama vermemin ne farkı var?

O burada ve gerçek. Sesindeki acı, geçmişimden kaçmak için evimi terk ettiğimden beri yaşadığım en gerçek şey.

Yavaşça başını sallayarak beni içeri çekmeden önce tek ihtiyacı olan buydu.

İşte böyle, tüm sorunlarıma bir çözüm buldum. Benimle mümkün olan her şekilde ilgilenmekte ısrar eden bir buçuk metrelik bir canavar adam.

Ace

Onu burada kalmaya ikna etmenin zor olacağını düşünmüştüm.

Ona saldırmamanın başlı başına bir meydan okuma olduğu ortaya çıktı. Ona olan açlığım kaynıyor ama ne kadar bitkin olduğunu görebiliyorum. Bu yüzden yatağında uyumasına izin verdim, bacaklarını açıp kollarını kavuşturdu.

Gömleğim ona çok büyük, iç çamaşırını saklayacak kadar uzun değil. Daha önce giydiklerinin aynısı.

Hiç kıyafeti yok. Durumunu ya da buraya neden hiçbir şey almadan geldiğini anlamasam da bunun bir önemi yok. Neye ihtiyacı varsa ona vermek niyetindeyim.

Kıyafetlerini almak için kasabaya kadar yürümem gerekiyorsa, yürüyeceğim. Eğer bu yerlilerin vahşi bakışlarına maruz kalmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

June benimle gelemmez. Eğer gelirse, birisi onu kaçırdığımı iddia eder. Belki de kaçırmışımıdır. Onu götürmelerini istemiyorum.

Uykuya daldığında kulübemden ayrılmak için zaman kaybetmiyorum. Dağın bu tarafını avucumun içi gibi bildiğimden, en hızlı iniş yolunu seçiyorum.

Kırk yılım boyunca bu dağda yaşadım. Babamdan kurtulur kurtulmaz kulübemi satın aldım. O zamanlar harap haldeydi. Zavallı emlakçı onu elinden çıkarmak istiyordu ve önceki sahibi ölmüştü. Kimse çürümüş tahtalar ve büyümüş otlar için kavga etmiyordu. Kolay bir satın alma oldu ve onu onarmanın zorluğu yıllar boyunca beni meşgul etti.

Fairland benim evim. Sokakların artık öyle hissettirmemesi önemli değil - o gece dağlardan tökezleyerek döndüğümünden beri değil, yüzümün yarısı yırtılmış, derme çatma bandajlardan kan sızıyor. Kliniğin ışıkları acıdan daha parlak yanıyordu. Kasabanın fısıltıları daha çok yakıyordu.

Bu kasabanın June'u korkutup kaçırmasına izin vermeyeceğim. Ona hoş karşılandığını hissettireceğim.

Dağın eteklerine vardığımda gökyüzü artık mavi değil. Turuncu, pembe ve mor renklere boyanmış, manzaranın tadını çıkarmak için fazla oyalanmıyorum. Tek başıma değil. O uyanana kadar bekleyeceğim.

Seçecek pek bir şey yok. Kapılarını kapatmayan tek yer bakkal. Ayda birkaç kez temel ihtiyaçlar için buraya geldiğimde, ihtiyacım olanı bulacağımı biliyorum. Onu rahat ettirecek kadar.

Mağazanın eşiğinden geçtiğim anda tüylerim diken diken oluyor. Floresan ışıklar kızgın eşek arıları gibi vızıldıyor. Kasiyerin selamlaması havada kayboluyor; bakışlarım çizik tezgâha kilitlenmiş, boğazım acı bir şeyle düğümleniyor.

Otuz dakika. Birkaç kıyafet alıp aklımın onda gezinmesine izin verecek kadar uzun bir süre -sıcak mevsimde yumuşak pamuklu bir elbisenin kalçalarına nasıl yapışacağı ya da soğuk mevsimde bir kazağın giyildikten sonra nasıl kokacağı gibi.

Dağ havası dönüş yolunda kafamı boşaltmalıydı. Ama sonra tekerleklerin altındaki çakıllar çatırdıyor ve tanıdık kırmızı bir kamyon geliyor. Kapısında bir rozet gibi *Fairland Dağ Kurtarma* yazıyordu.

Kibarlar. Her zaman öyledirler. Ve normalde, beni bırakmayı teklif ettiklerinde sadaka kabul etmektense kırık camların üzerinde yalınayak yürümeyi tercih ederim.

Ama June bekliyor.

Kamyon çam ve bayat kahve kokuyor. Dakikaları sayıyorum.

Sonra evdeyim. Botlarım verandaya kasıtlı gümbürtülerle vuruyor, dönüşümü benden önce haber veriyor.

Kapı ikinci adımdan önce açılır.

Ve işte orada. Gözleri kocaman, dudakları ayırık, elleri sanki saatlerdir orada duruyormuş gibi çerçeveyi kavırıyor.

"Ortadan kayboldun. Uyandım ve sen yoktun," diye başlıyor nefes nefese. Sonra ellerimdeki poşetleri görünce kafası karışıyor.

Dönüşümü görmek için sabırsızlanıyorum, göğsümde bir şeyler

k ı p ı r d ı y o r . Onaylandı.

Memnuniyet.

"Kıyafetler," diye basitçe cevap verdim. "Onlara ihtiyacın vardı."

Tanrım, kızardığında ıslıl ıslıl oluyor. O pembe kızarıklık yanaklarından köprücük kemiklerine kadar yayılıyor ve bir kalp atışı için kirpiklerinin arasından yukarı bakmadan önce ayak parmaklarını inceliyor.

"Bunu yapmana gerek yoktu." Vücuduna yapışan ödünç gömleği çekiştiriyor. "Yani... bu çok rahat. Birkaç tane daha çalmam gerekebilir..."

Çantalar bir gümbürtüyle yere düştü.

Bir adım. Kollarımda olması için tek gereken bu; onu kaldırdığımda şaşkınlık dolu ciyaklaması kahkahaya dönüşüyor. O sıcak. Canlı. Ve bacaklarının içgüdüsel olarak belime sarılması?

Onu benim yapmadan önce bir dakika daha bekleyemeyeceğimi biliyorum.

"Birkaç elbise aldım," diye mırıldanıyorum boğazına doğru, onu kamaramıza doğru taşıırken. "Gömleklerimi giyebilirsin, hepsini çalabilirsin. Ama seni başka kıyafetler içinde de görmek istiyorum. *Lütfen*."

Başını sallıyor, yatak odasına ulaştığımızda nefesi çoktan düzensizleşmişti. Çarşaflar daha önce uyuduğu yerden hâlâ karışık ve vücudunun sıcak izlerini taşıyor.

Onu yavaşça yere yatırıyorum, ayakları yatağa değmeden önce bana doğru kaydığı her santimi hissetmesine izin veriyorum. Sonra parmaklarım düğmeleri hızlıca açıyor, her açışta daha fazla yeri ortaya çıkıyor.

Daha önce hiç görmediğim kadar. Karnının yumuşak kıvrımı, her sığ nefeste yükseliyor. Ağzıma almak için yalvaran tepe noktaları olan göğüslerinin dolgun kabarıklığı.

"*Sik beni*." Gömleğimi iterek kıvranışını izliyorum. "June."

Adımı bir dua gibi içimden geçiriyorum, onun gerçek olduğuna inanmaya çabalarken tekrar tekrar fısıldıyorum. Öyle, göğsünü sıkarken vücudunun sıcaklığını avucumda hissediyorum. Çok yumuşak ve dolgun.

Dudaklarımı bir tomurcuğun etrafına doladığımda vücudu kavisler çiziyor. Isırıp emerken, diğerini sıkıyorum.

Onu daha önce her yerde tatmamış olmam çok yazık.

Dişlerim meme ucunu sıyırdığında boğazında kırık bir inilti düğümleniyor - keskin, sonra dilimin kaydırmasıyla yatıştırıcı. Sırtını kamburlaştırıyor, parmakları tutunmak için çabalıyor: bir eli saçlarımda, diğer eli çarşafta.

İleri geri, her iki tomurcuğa da dikkatimi veriyorum. Ancak nefes alış verışı düzensizleştiğinde daha yukarılara çıkıyorum, dudaklarım boğazının sütununda geziniyor.

"İçine girmek istiyorum," diye mırıldanıyorum nabzının attığı noktaya doğru ve vücudunun verdiği tepkiyi hissediyorum. Keskin bir yutkunuş. Kaburgalarının titremesini. Kalçalarının sessiz bir yalvarışla yukarı kalkışını.

Vücudunun her santimi çok hassas. Dokunuşuma karşı seğiriyor ve sarsılıyor, kalçalarımı onunkilere sürttüğümde dudaklarından çıkan bir sonraki iç çekiş nefessiz kalıyor.

Sikim affetmiyor, sürekli şişiyor, sürekli sızıyor. Ona her baktığımda, bekaretini almak istiyorum. Hayır, daha fazlasını istedim. Narin parmakları sikime değsin, dudakları ağlayan başıma değsin, hepsini.

Kalçalarımın her sürüklenişi ona ait olan her sert santimi hatırlatıyor. Tıpkı onun benim olduğu gibi, ben de onunum.

"Ace..." Adımı mırıldanarak, ağzıma öpmek için daha fazla yer açmak üzere çenesini geriye yatırıyor. Tenindeki bir izi emip dilimle etrafında döndüğümde içinden bir ürperti geçiyor.

Yakında başını sallayacak. Sorgusuz sualsiz beni istiyor. Bunu istiyor. *Bizi istiyor.*

Geri çekilip gömleğimi çıkarıyorum. Onun buğulu bakışları altında onsuz daha iyi hissediyorum, o baktıkça tenim karıncalanıyor.

Şişmiş alt dudağını yine dişlerinin arasına sıkıştırmış.

"Kendimi kontrol etmemi çok zorlaştırıyorsun." Nefes alırken, onun uyarılmışlığının kokusu bir parfüm gibi burnuma çarpıyor. Nefesimi keskin bir şekilde içime çekerken başım dönüyor ve boğazımın arkasından inliyorum.

Sonra kalçalarını açıyor. O kadar kaygan ki, beyazın içinden pembeyi görebiliyorum, kumaş sırlıklam.

Ona yeni iç çamaşırı almamalıydım. Aksine, amına ulaşmak istediğimde hiçbir şeyin yoluma çıkmasını istemiyorum.

İç çamaşırına uzanıp, kalçalarından aşağıya kaydırdım. Onları sıkıca yumruklayıp burnuma götürüyorum.

"Bu değil-" Derin nefes alırken kelimeleri kekeliyor, kızarması artıyor.

"Ben bağımlıyım, June. Alabileceğim her darbenin tadını çıkarmama izin ver." Kelimeleri inleyerek söylerken, kendimi kontrol etmek için sikimi kotumun içinden sıkma zorunda kalıyorum.

Daha önce onu sarstığım orgazmdan sonra, onu bu şekilde içime çekebilir ve dinlenebilmesi için kendimi çiğ çiğ ovabilirdim.

Eğer çarşafplarımın üzerinde çıplak olmasaydı, bu fikri düşünebilirdim.

İç çamaşırını çıkarıp amına bakıyorum. Kabarık ve pembe, öğleden sonra yüzümü kalçalarının arasına sıkıştırdığıma inanmak zor.

Parmak uçlarımla dudaklarını ayırıp bir parmağımı içeri soktuğumda June gözlerini kapatıyor.

Onun kirazını patlatacağım. Buna hiç şüphe yok. Ama bunu onun için iyi yapacağım. Dünyadaki tüm zevki hak ediyor ve bunu gümüş bir tepside sunana kadar durmayacağım.

Haziran

Kararımı verdim. Önceki planlarımın canı cehenneme. Hiçbirinde Ace yoktu.

Uysal görünmeyen bir geleceğin resmini çizdi. Aksine, umut verici. Güvenli. Daha da iyisi, bana daha önce hiç kimsenin hissetmediği bir şey hissettiriyor. İstenmek. *Sevildiğimi*.

Canavar gibi, kaba saba görünebilir ama o tam da arzuladığım şey. Kalbimi çoktan ele geçirdi -şimdi, parmaklarının her yavaş, kasıtlı itişiyile, vücudum parça parça ona teslim oluyor.

Bakışları vücudumun her kıpırdanışında daha da ağırlaşıyor; sanki sadece onun için nasıl çözüldüğümü ezberliyor. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, ikinci bir kalın parmak içeri giriyor ve beni aşırıya kaçacak şekilde geriyor.

Nefesim kesiliyor, duvarlarım izinsiz girişin etrafında çırpınıyor, umutsuzca uyum sağlamaya çalışıyorum. Germek yakıyor -tatlı bir şekilde- ve tek düşünebildiğim, sabırsızlıkla kotunu zorlayan onun acımasız kalınlığı.

"Onları içeride tutma," diye mırıldanıyor ve görüşümü bulanıklaştıran belirli bir noktaya basarak beni yerime bağlıyor. "Sizi duymak istiyorum, hepinizi."

Bana işkence ediyor.

Parmakları derinlerde çalışıyor, titiz bir özenle beni geriyor - klitorisimin çaresiz ağrısını görmezden geliyor. Parmak eklemlerinin içimdeki her sürtünmesi boğazımdan bir inilti çıkarıyor, her geri çekilme beni hiçbir şeyin etrafında kenetlenmeye bırakıyor.

Kalçalarım kalkıp sessizce yalvardığında, tamamen geri çekiliyor.

"Hayır!" Bu çılgılık içimden yırtık pırtık ve utanmadan döküldü.

Kahkahası koyu kadife gibi, ben boğulan bir kadın gibi ona uzanırken etrafımda kıvrılıyor. "Yakında." Kemiklerimi titreten tek bir hece.

Sonra düğmesi patladı. Fermuarının törpülenmesi. Kendini serbest bırakırken nefesinin keskin tıslaması.

O ereksiyonunu serbest bırakırken dilim ağzımın içinde iki kat şişiyor.

Kalın, müstehcen derecede kalın, öyle ki bakarken bile kalçalarımı titreten bir ağırlığı var. Aleti koyu renk buklelerin arasından gururla uzanıyor, damarları kızarmış teninin altında örgülü çelik gibi uzunluğu boyunca uzanıyor. Baş parıldıyor, beklentiyle ağlıyor, o kadar hassas ki başparmağının tek bir hareketi boğazından bir hırıltı çıkarıyor ve bir damla prekumu silip süpürüyor.

Tam da dağılmakta olanın ben olduğumu düşündüğümde, bana şu anda içinde bulunduğu durumu gösteriyor.

Eğer iki parmağı bu kadar gerginse, o şeyi içime sokmayı planlamasına imkân yok. Bunu ona da söyledim, gözlerim kocaman.

"Sığacağım," diye güvence veriyor tüm uzunluğu okşarken. "Sığacağımı biliyorum."

İkimiz arasında paylaşılacak kadar özgüvene sahip olduğundan daha da yaklaşıyor, kalçaları uyluklarımı birbirinden ayırıyor. Kaşları konsantrasyonla çatılıyor ve çenesinin nasıl kenetlendiğini, boğazındaki damarın bir fırtınayı zapt ediyormuş gibi zıplamasını izliyorum.

Nazik olmak için çok çabalıyor. Aklındaki son şey beni incitmek ama bundan kaçınmaz. Yapabileceğim en iyi şey onu korkutmadan tutunmak.

Ace fikrini değiştiremez. Bu işin çok uzağındayız. Onu içeride istiyorum.

Kendini ileriye doğru yönlendirdiğinde, en kötüsüne hazırlanırken yanağımın içini ısıırıyorum.

İleri doğru bastırırken elleri kalçalarımı kavramak için hareket ediyor ve *oh-*

Gözlerim gerginlikten ve yanmadan dolayı kapanıyor. Ben yakalayamadan bir inilti kaçıyor.

"Bana bak." Sesi kadifeye sarılmış çakıl taşları gibi. İtaat ettiğimde, vücudu acımasızca ilerlerken bile bakışları benimkini korkunç bir şefkatle tutuyor.

O sallanmaya başladığında gözlerimizi kilitli tutuyoruz. Kısa, sık itişler beni onun istilasına açıyor. Yanma hissi azalıyor, yerini sabit bir

Zevk. Daha da fazla yaklaşıp parmaklarının daha önce alay ettiği noktaya bastırıldığında daha da fazla.

"Nefes al," diye telkin ediyor, bu emir ikimiz için de geçerli.

Ben biliyorum. Her nefes alışım onunla dolu. Uyarılmamızın kokusu, tenimizde biriken ter.

İlk başta yavaş. Ayak parmaklarımın çarşafın içine kıvrılmasına neden olan uzun, derin vuruşlar. Dudakları köprücük kemiğimi izliyor, taparcasına.

Geri çekildiğinde, sırada ne olduğunu biliyorum. Masumiyetimi çalmak için tek ihtiyacı olan tam bir hamle.

Kendini tamamen kaptırdığı anda ağız benimkinin üzerine çöküyor, sanki çıkarmama izin vereceği son sesmiş gibi nefesimi yutuyor. Acı parlak ve geçici; kalçalarının amansız yuvarlanışının altında boğuluyor.

Her hareketinde klitorisime sürtünen vücudunun lezzetli sürtünmesi, keskin nefesleri iniltiye, iniltileri zevke dönüştürüyordu.

"İşte bu," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, "beni alabileceğini biliyordum."

Gülmek istiyorum, ama dudaklarımdan çıkan her ses düzensiz, her yerde.

Hem ona hem de sikişin darbelerine odaklanmaya çalışırken, tüm dikkatimi içimde fokurdayan zevke ve ondan gelen baskıya veriyorum.

Boğazımdaki sıcak iniltileri daha da artırıyor.

Tırnaklarım omuzlarına battığında, bacaklarım beline dolandığında-

İçinde bir şeyler kopar.

Dünya, tenin birbirine çarpmasına, yatağın altımızda çıkardığı gıcırtya, inlemelerinin boğazımda ikinci bir nabız gibi titreşmesine, itişlerinin düzensizleşmesine daralıyor. Çılgınca. *Çaresiz*.

Düşünemiyorum - nefes alamıyorum - zevk daha sıkı, daha sıkı sarılıyor, ayak parmaklarıma kadar kıvılcım saçan canlı bir tel. Tırnaklarım omuzlarını

yarım ay şeklinde oyuyor, bacaklarım sanki bizi birbirimize kaynaştırabilecekmiş gibi onun etrafında kilitleniyor.

Küfrü düzensiz, ritmi bozuldukça kulağıma sıcak geliyor. Artık kontrol yok. Sadece ihtiyaç, saf ve ilkel, her bir itiş ciğerlerimden bir nefesi yumrukluyor. Bağırsaklarımdaki basınç artıyor, zirve yapıyor ve kırılıyorum.

Vücudum kasılıyor, iç kaslarım çılgınca çırpınıyor, etrafında kenetlenmeden önce çılgınca, titreşen dalgalar halinde çırpınıyor, uzunluğunu ölümcül bir kavrama ile sıkıyor. İçinden bir hırıltı çıkaracak kadar sert. Aletinin kabardığını hissediyorum, yaklaşan boşalmasının habercisi.

Zevk içimde patlarken bir hıçkırık serbest kalıyor, beyaz ateşli ve sonsuz. Bir iniltiyle onu takip ediyor, vücudu benimkinin üzerine eğiliyor, derinlere akarken alnı köprücük kemiğime bastırıyor.

Ona tutunurken, kalçalarının her yavaş sallanışını hissediyorum ve onu serbest bırakıyorum.

Yumuşak nefes alıp vermelerden başka bir şey duymaz hale geldiğimizde, bana öyle bir bakıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Çok yumuşak ve nazik.

Göğsümde, hızla çarpan bir kalbin gümbürtüsünü hissediyorum. Benim mi yoksa onun mu olduğunu anlayamıyorum. Daha doğrusu, bu gidişle ikimizin de olabilir.

Kollarını bana dolayarak bedenimi yatağa bastırıyor ve yanağını göğsüme yaslayarak nefes almamı zorlaştırıyor. Sanki sürüklenip gideceğimden endişeleniyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz veriyorum ona usulca, omurgasının kıvrımlarını okşarken. "Bu dağa yeni bir başlangıç yapmak için geldim Ace. Elbette, asıl yolum sen olmayabilirdin, ama ben buraya geldim. Olmak isteyeceğim başka bir yer yok."

Göğsünden memnun bir iç çekiş yükseliyor. Bana daha sıkı sarılırken vücudu benimkine karşı sıcak ve ağır bir ağırlık oluşturuyor. Yorgunluk tatlı ve şurup gibi uzuvlarımı çekiyor, ama yüzümü boynunun kıvrımına çevirecek kadar uzun süre onunla savaşıyorum.

"Sanırım seni seviyor olabilirim," diye mırıldanıyorum tenine karşı, kelimeler çok uzun zamandır sakladığım bir sır gibi kayıp gidiyor. "Bu çılgınca mı?"

Nefesi kesilir. Bir an için dünya durdu. Gözleri benimkilere dikildi. Sonra kolları etrafımda sıkılaşıyor, sanki vücudumun şeklini ezberliyormuş gibi beni kendine çekiyor.

"Yarın," diye homurdanıyor, sesi söylenmemiş bir şeyle kalınlaşıyor, "sana bunu neden söylediğini hatırlatacağım."

Yorgun ama parlak bir kahkaha yükseliyor. "Dört gözle bekliyorum."

Ace'in sabırsız olmamasını ve bu gece bana hatırlatmaya çalışmamasını umuyorum. Vücudumun ona ayak uydurabileceğini sanmıyorum.

Ace

Sonsöz

Kulübe çok sessiz.

Önce yatak odasını kontrol ettim, boştu. Mutfığa, banyoya, hatta lanet dolaba bile. Hiçbir şey yok. Nabzım yükseldi, sadece birazcık. Korku değil. Asla korkmam. Ama orman güvenli değil ve karımın gözüne bir şey takılırsa dolaşmaması gereken yerlerde dolaşmak gibi bir huyu var.

Doğaya olan sevgisiyle liste uzundur.

Dışarı çıkıyorum, güneş ışığı görüş alanımı keskin bir şekilde kesiyor. Gözlerimi siper ederek ağaçları tarıyorum.

İzleri nasıl takip edeceğimi ve nasıl avlanacağımı biliyorum. June ayak izlerini saklamaya çalışmıyor. Asıl soru, ayakkabılarıyla mı gitti, yoksa yine yalınayak mı?

Onu takip etmek her zaman eğlencenin yarısı olmuştur. Kovalamaca. Onu bulduğumu anladığında nefesinin kesilmesi.

Aradığım şeyi bulmak için etrafı araştırırken, onu avlamak için ilerlemem uzun sürmüyor.

Sessizce ilerliyorum, botlarım nemli toprağı eziyor, ta ki onu görene kadar. Belinden bükülmüş, parmakları bir avuç kır çiçeğine dolanmış. Güneş ışığı tenini altın sarısına çeviriyor.

Geldiğimi duymuyor. Güzel.

Mesafeyi üç adımda kapatıyorum, nefes alamadan ellerimi beline koyuyorum. Benim olduğumu biliyor, ben dönerken vücudu benimkine karşı uysallaşıyor.

Onu bir çamın sert kabuğuna sıkıştırıyor. Çiçekler avuçlarından yuvarlanıp ayaklarımızın dibine saçılıyor.

"Ace-"

Onu ağızımla kestim. Sert, aç. Tadı yaz ve günah gibi ve onu açlıktan ölüyormuşum gibi içime çekiyorum. Parmakları gömleğimde düğümleniyor, kaybolacağımdan korkuyormuş gibi yapışıyor.

Asla.

Öpücük umutsuzluğa dönüşür. Aç. Kalçaları benimkilere bastırıyor ve ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde ağızına karşı inliyorum. Elim yan tarafına kayıyor, bacağına kalçama dolamak için uyluğunu kavlıyor. Nefes nefese kalıyor ve ben bu sesi yutuyorum, ikimiz de kilometrelerce koşmuşuz gibi nefes alana kadar onu daha derin, daha sert öpüyorum.

Bu yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. Parmaklarım kaba ve sabırsız bir şekilde elbisesinin eteklerini sürüklüyor ve çıplak teni hissettiğim anda neredeyse kendimi kaybediyorum. Kahretsin, onu tam burada alabilirdim. Onu domaltabilir, külotunu kenara itebilir ve zevk çılgınlıklarıyla vahşi yaşamı korkutacak kadar derine batırabilirim. Sadece bu düşünce bile sikimin zonklamasına neden oluyor.

Ama sonra inliyor -yumuşak, yalvaran- ve kendimi durmaya zorluyorum. Burada olmaz. Bu şekilde olmaz. Öpüşmeyi kesiyorum, nefes nefese kalıyorum, nefesimi düzene sokmak için savaşıırken alnımı onunkine bastırıyorum.

Ne zaman ona dokunsam, beni mahvediyor.

Nihayet geri çektiğimde dudakları şişmiş, gözleri kararmıştı. Yanağındaki kızarıklığı parmaklıyorum, sonra yere düşen çiçekleri toplamak için çömeliyorum. Mor, sarı, beyaz... Muhtemelen daha sonra güzel bir şeye dönüştürecek.

"Seni eve geri götürmem gerek. Akşam yemeği hazır." Ona doğru eğilerek kır çiçeklerinin kokusunu içime çekiyorum. "Yine de, şimdi başka bir şey için acıktırdın beni."

Dudaklarından çıkan kıkırdama beni ateşliyor ve onu kucağıma alıyorum. Kollarımda hiçbir ağırlığı yokken, akşam yemeği ve tatlı yemek niyetiyle onu eve geri götürüyorum.

İçindekiler

- [1. Haziran](#)
- [2. Ace](#)
- [3. Haziran](#)
- [4. Haziran](#)
- [5. Ace](#)
- [6. Haziran](#)
- [7. Ace](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

